

Hồi 22

Tối Như Ban Đêm

Lòng Tựa Lang Sói

Trước thêm một lần các đồ sộ lộng lẫy có một đạo sĩ râu đen vẻ mặt nghiêm nghị đang đứng đợi chờ, hai bên có mười sáu đạo đồng tay cầm kiếm đứng hầu Lạc Dương cùng bốn đạo sĩ nọ phi thân lên tới trên đỉnh núi vừa đến trước Quỳnh Đài đã trông thấy đạo sĩ râu đen nên ngạc nhiên. Khi gia đình chàng có tai biến, tuy lúc đó chàng hãy còn nhỏ nhưng nhớ kỹ hình dung của Vạn Đăng Long cho tới giờ vẫn không sao quên được. Chàng thấy đạo sĩ râu đen này không giống kẻ thù của mình tí nào. Lúc ấy đạo sĩ râu đen túm túm cười và hỏi:

- Bần đạo bế quan lâu ngày không ngờ môn hạ và thí chủ hiểu lầm nên mới thất lễ, nay nghe môn hạ thưa lại cho bần đạo hay, thí chủ đến đây là muốn tìm kiếm Tĩnh Minh sư huynh, nhưng không hiểu thí chủ và Tĩnh Minh sư huynh có ân oán gì với nhau, xin thí chủ cho bần đạo hay.

Nói xong, đạo sĩ đó liền giơ tay ra mời Lạc Dương và nói tiếp:

- Mời thí chủ vào trong quan dùng nước để bần đạo được tẩy nhĩ cung kính nghe, sau khi biết rõ thị phi rồi bần đạo quyết không bênh vực người làm bậy đâu.

Lạc Dương vội đáp lễ và trả lời:

- Nếu vậy tại hạ xin thất lễ trước.

Nói xong, chàng nghênh ngang đi thẳng vào trong đạo quan đó, rồi hai người cùng ngồi xuống, đạo đồng bưng một cái khay gỗ trong có hai chén trà ra để lên trên tràng kỷ rồi lại rút lui ngay. Lúc ra đến bên ngoài y đưa mắt nhìn Lạc Dương một cái.

Người chưởng môn của phái Võ Đang tay trái cầm bát nước lên uống rồi dùng ba ngón tay phải cầm nắp bát. Khi y vừa mở nắp bát nước lên đã có một mùi thơm rất thanh tỏa ra liền, rồi mỉm cười nói:

- Mời thí chủ dùng nước, trà này hái bằng trái cây Lan Mai Tiên người luyện võ uống nó rất bổ ích.

Lạc Dương cảm ơn một tiếng rồi cầm bát trà lên. Lúc này chàng mới phát giác các đạo sĩ lẫn đạo đồng đều không có mặt ở trong đạo quan này, chỉ có chàng với chuông môn thôi, chàng lại tưởng người chuông môn có chuyện bí mật gì muốn bàn với mình, nên không cho đạo đồng với các đạo sĩ kia ở lại là thế. Vì vậy chàng cũng không để ý cho lắm. Nhưng tới khi chàng vừa nâng cái nắp bát lên đã liếc mắt thấy người chuông môn mỉm cười một cách rất âm độc, chàng liền ngạc nhiên biết ngay thế nào bên trong cũng có âm mưu gì đây, vì chàng thấy tên tiểu đồng bung nước trà lên lúc quay trở ra liếc nhìn chàng một cách khác lạ, cho nên chàng nghĩ thầm: “Chẳng lẽ tiểu đạo đồng ám thị cho ta hay trong nước có thuốc độc, đừng uống hay sao?”

Nghĩ tới đó, chàng chỉ giả bộ để tách nước kê môi một cái lại để xuống ly chè ngay rồi mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ với Tĩnh Minh chân nhân của quý phái trước kia có mối oán thù nhỏ nhỏ, thù oán này chỉ gặp nhau nói đôi ba lời là có thể hóa giải được liền. Nhưng mục đích của tại hạ tới đây không phải việc đó mà tìm kiếm một kẻ đại thù hiện giờ đang nương thân trong quý phái.

Người chuông môn của phái Võ Đang ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Chẳng hay kẻ đại thù của thí chủ là ai thế? Tên họ là gì? Thí chủ có biết đạo hiệu và vai vế của y ở trong bốn môn như thế nào không. Xin cho biết để bản đạo gọi y ra đây trưng kiến.

- Người đó họ Vạn tên là Đăng Long, năm xưa là một tên tướng cướp ở Mẫn Giang. Tính rất hung ác, giết người vô kể, tiền phụ mẫu cũng là nạn nhân bị y giết hại, hiện giờ y đang nương thân ở trên quý sơn, đạo hiệu với vai vế của y như thế nào thì tại hạ không được rõ. Xin người chuông môn lượng thứ cho.

Người chuông môn của phái Võ Đang chân chừ trong giây lát rồi mới trả lời:

- Bản đạo chưa hề nghe thấy cái tên Vạn Đăng Long này bao giờ hoặc giả bản đạo đã được nghe nhưng quên rồi cũng nên, vì đạo chúng bốn đời của bốn môn có hàng nghìn. Khi họ lên tới bốn sơn là không dùng danh tính của tục gia nữa. Như vậy bản đạo làm sao mà nhớ hết được. Hay là thế này vậy, để bản đạo đưa thí chủ xuống dưới mật thất ở dưới hầm kia xem xét cuốn danh sách của các môn hạ bốn đời đó, thì thí chủ sẽ kiếm ra được Vạn Đăng Long ngay. Vì cuốn sổ đó có ghi tên họ tục gia bao nhiêu tuổi, hình dáng như thế nào, đạo tính ra sao...

Lạc Dương cảm động vô cùng, vội đứng dậy cảm ơn và đáp:

- Được chuông môn hậu đãi như vậy tại hạ rất cảm ơn.

- Danh dự của bốn phái cũng quan trọng lắm, bản đạo quyết không để cho những quân gian phi dung thân ở trên núi này. Sở dĩ bản đạo mời thí chủ xuống đọc cuốn sổ danh sách đó là muốn duy trì oai vọng của bốn phái trên hết..

Nói tới đó, người chuông môn của phái Võ Đang đi vào trong hậu viện, bên trong lầu đài điện các trùng trùng điệp điệp. Quy mô hùng vĩ, lịch sự và lộng lẫy khôn tả. Hai bên hành lang lại trồng những hoa thơm cỏ lạ, giữa sân những cây thông, cây bách cổ thụ cao chọc trời trông khí phái như thật. Sau cùng đi tới một tòa điện xây ở trên sườn núi, điện này xây sâu vào trong lòng núi và có bậc thang đá đi xuống, hai bên vách đều có thấp những ngọn đèn dầu. Những điện nhỏ ở hai bên lối đi có thờ những thần tượng của Tam Thánh Đạo Giáo, thỉnh thoảng lại gặp một vài lão đạo sĩ đang quỳ lạy tụng kinh và coi hai người đi qua như không trông thấy gì vậy.

Lạc Dương càng đi sâu xuống càng thấy bên trong có rất nhiều hộc đá chằng chịt như mạng lưới nhện, hộc nào cũng tối om trông rất rùng rợn khiến chàng cũng nom nớp không yên.

Một lát sau đã đi tới trước một thạch thất, người chuông môn liền quay đầu lại nói:

- Đã tới rồi, trong thạch thất này tồn trữ những sổ sách của bốn sơn, xin thí chủ theo bản đạo đi vào bên trong.

Nói xong, đạo sĩ đó đi trước vừa bước vào trong cửa đã không thấy liền. Lạc Dương bước theo vào thấy trong đó tối om như mực vội kêu gọi:

- Người chuông môn...

Chàng thấy đối phương không trả lời mà nghe có tiếng vang vọng trở lại, biết ngay trong thạch thất này bỏ trống nên mới có tiếng vang như thế. Biết điềm chẳng lành, chàng vội quay người trở lại thì cửa vào đã đóng kín, chàng rờ tay xem chỗ cửa vừa đi vào phẳng lì như một vách đá chứ không có khe hở gì hết, chàng vội nhẩy lùi trở lại, hai tay vội rút đôi kiếm Hồng Vân Liệt Hỏa ra khỏi bao, ánh sáng của hai thanh kiếm đó tỏa ra như hai ngọn đèn màu đỏ chiếu sáng cả thạch thất đó. Quả nhiên chàng thấy thạch thất ấy trống không, giăng đầy mạng nhện và không có một cửa sổ hay lỗ hổng nào để thông hơi hết. Chàng tức giận khôn tả, chỉ muốn túm được người chuông môn của phái Võ Đang này chém ra làm muôn mảnh mới hả dạ. Nhưng tức giận có ích lợi gì đâu, biết vậy chàng cố nén giận để cho đầu óc được tỉnh táo và nghĩ cách ra khỏi thạch thất đó chàng dùng ngón tay gõ thử bốn bên vách chỉ có một bên là có tiếng vang vọng ra thôi, còn ba mặt kia thì chỉ nghe thấy tiếng

kêu bình bịch. Phía có tiếng oang oang ra tức là phía vách tường mỏng nhất lại không phải là phía mà chàng vừa vào. Nền chàng rất thắc mắc và nghĩ thầm: “Đôi bảo kiếm này chém sắt đá như chém đậu hủ, chi bằng ta thử dùng nó phá vách đá này xem sao?”

Nghĩ đoạn, chàng liền dồn hết công lực vào hai cánh tay mà đâm luôn song kiếm vào vách đá đó, chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng thật lớn, đom đóm lửa bắn tung tóe, hai cổ tay của chàng bị rung động đến tê tái và đau nhức. Chàng cả kinh dùng tay sờ mó vách đá thử xem, chỉ thấy có hai lỗ thủng nhỏ bằng hạt me thôi. Chàng không ngờ vách đá này lại cứng như gang thép vậy. Tuy vậy chàng vẫn không nản chí, chàng lại múa kiếm đâm thử một bên vách đá nữa xem sao? Lần này mũi kiếm của chàng đâm sâu vào được một phân cũng có đom đóm lửa bắn tung tóe, chàng giở toàn lực mới đâm vào có một phân, như vậy muốn phá thủng vách đá để ra khỏi thạch thất này thật là còn khó hơn lên trời, chàng nản chí vô cùng, uể oải ngồi xuống dưới đất nghĩ thầm: “Chẳng lẽ ta lại bị chết ở trên núi Võ Đang này chăng?”

Nghĩ tới đó chàng ứa nước mắt ra, không phải chàng sợ chết vì ơn của sư phụ chưa hề báo đáp, thù của cha mẹ cũng chưa trả được, dòng dõi nhà họ Lạc lại chỉ trông mong có một mình thôi, nếu chết ở nơi đó quả thật chàng chết không nhắm mắt. Vì vậy chàng mới ứa nước mắt ra, lòng đau như dao cắt. Nghĩ lại chuyện xưa, tất cả những việc chàng đã khinh địch đều hiện lên ngay ra trước mắt.

Chàng ngồi suy nghĩ như thế một thời gian khá lâu, chàng thở dài một tiếng đứng dậy, bỗng nghĩ ra được một kế liền nghĩ thầm: “Ân sư vẫn thường nói trời không bao giờ bịt hết lối đi của người đời, dù hoàn cảnh nguy nan đến đâu cũng không sợ, quý hồ mình khéo vận dụng mưu trí là sẽ tìm ra được lối thoát ngay.”

Chàng ngẫm nghĩ lời nói đó hồi lâu rồi lại nhìn vào đôi bảo kiếm một lát mới lẩm bẩm tự nói: “Có lẽ ta thoát hiểm là phải nhờ ở đôi bảo kiếm này.”

Vì chàng nhận định đôi kiếm này đã lấy tên là Liệt Hỏa, nếu biết cách dùng nó sẽ liệt hỏa ra tức khắc. Hỏa có thể khắc Kim, như vậy một bờ tường bằng gang ngăn cách ta sao nổi. Ngờ đâu chàng nghĩ vớ nghĩ vẩn như vậy tìm ra được lối thoát. Chàng liền ngồi xếp bằng tròn mặt hướng vào vách đá gơ thẳng song kiếm ra, kiếm quang chiếu thẳng vào vách rồi chàng ngấm ngấm vận chân khí tụ hợp tam tiêu lấy tam muội chân hỏa của bốn thân mình dồn vào song kiếm. Một lát sau hai thanh kiếm đó đã đỏ hồng như than, nóng vô cùng, nhưng ánh sáng kiếm lại lu đi dần dần chàng đã thấy mũi kiếm đâm được vào trong vách một cách dễ dàng. Chàng cả mừng cứ thế mà đâm sâu vào nữa. Tốn công hơn hai tiếng đồng hồ chàng đã khoét thủng vách gang đó, lỗ hồng vừa lọt một người ra vào, chàng đặt song

kiếm xuống đất để nghỉ ngơi, thấy chân tay mình mẩy rời rã như là mới ốm khỏi vậy, chàng cũng biết đó là do mình dùng sức quá độ mà nên, vội lấy viên thuốc Trường Xuân Đơn của sư phụ tặng cho ra uống nốt rồi nhắm mắt dưỡng công vận thức một hồi. Lúc ấy đôi bảo kiếm đã nguội lại có ánh sáng đỏ tỏa ra như trước, nửa giờ sau chàng thấy hơi sức phục nguyên, mở mắt ra nhìn thấu kiếm vào bao rồi đứng dậy dồn sức vào hai bàn tay đẩy mạnh vách gang một cái, chỗ vách bị chàng dùng kiếm khoét liền lõm vào bên trong. Tiếp theo đó có một luồng gió lạnh thổi ngay vào trong thạch thất. Chàng dùng tay áo đo xem vách gang đó dày bao nhiêu, mới hay dày hơn thước (chừng hai mươi phân tây) chàng cũng phải kinh hoàng thè lưỡi ra hồi lâu và nghĩ thầm: "Nếu hôm nay ta không có đôi bảo kiếm này thì làm sao mà khoét nổi cái vách gang dày như thế."

Chàng chui qua lỗ hổng đó thoát ra bên ngoài mới hay bên ngoài là rừng rậm chứ không phải là chỗ cung điện mà hồi nãy người chưởng môn đã đưa mình vào. Đường lối của rừng rậm đó quanh co khúc khuỷu nhưng chàng cứ tiến thẳng về một phương hướng, không bao lâu đã đi sâu vào lòng núi, chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, đột nhiên có tiếng ca hát vọng tới nhưng nhỏ như tiếng muỗi kêu, chàng ngạc nhiên vô cùng. Bỗng thấy bên trái có một vách núi lấp vào phía trong trông tựa như là một cái cánh cửa, chàng dùng tay đẩy thử xem nhưng thấy nặng lắm không sao đẩy nổi. Chàng thử vận Di Lạc Thần Công ra đẩy xem, quả nhiên vách đá đó là một cánh cửa thật, nhờ có ánh sáng kiếm chàng mới trông thấy rõ tình hình bên trong. Thì ra trong đó là một căn phòng rất lớn rộng có mười mấy người hoặc nằm hoặc ngồi ở dưới đất, lưng tựa vào vách, râu tóc bạc phơ, mặc quần áo lam lũ. Không thấy một người nào cử động gì cả. Nhưng chàng nhìn kỹ thấy trong tóc có đôi người lóng lánh, nếu không trông thấy đôi mắt của họ thì chàng đã tưởng những người này bị chết ở trong thạch thất này từ lâu rồi. Khi chàng đi tới gần họ cúi đầu nhìn kỹ chàng bỗng giật mình thất kinh thì ra mười mấy người này đều bị xiềng xích cả. Và mười mấy người cùng bị xích bởi một sợi dây xích to bằng ngón tay cái, xương tỳ bà của họ cũng bị xuyên qua nên không ai cử động được là thế.

Bỗng trong bọn họ có một người quát hỏi:

- Đứng yên, có phải ngươi thừa lệnh đạo sĩ già kia đến giết hại lão phu và các người phải không?

Tiếng nói của người đó kêu như tiếng chuông làm rung động cả căn thạch thất đó.

Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra, ngừng bước lắc đầu và đáp:

- Tại hạ cũng là người bị giam giữ vừa rồi mới may mắn thoát hiểm đang tìm đường lối để tẩu thoát, tình cờ vào tới nơi đây, không biết quý vị tại sao lại bị giam giữ như vậy.

Ông già cười ha hả đáp:

- Người dám chế giễu lão phu phải không? Hừ, chắc người cũng không sao ra khỏi được lòng núi này đâu, thế nào cũng bị chết dưới loạn kiếm phân thân.

Đột nhiên có một ông già khác lên tiếng thở dài xen lời nói:

- Lương thí chủ đến giờ vẫn còn có tính nóng nảy như vậy.

Ông già nọ lại cười và nói tiếp:

- Ai bảo tính nết của lão phu không thay đổi!

Nói xong, ông ta lại quay đầu nhìn Lạc Dương và hỏi tiếp:

- Tại sao người lại bị giam giữ vào tới đây?

Lạc Dương vội đáp:

- Lão tiên bối hãy đừng hỏi tiểu bối vội, để tiểu bối thử dùng hai thanh kiếm này xem có chặt đứt xiềng xích của quý vị không.

Ông già cười nhạt đáp:

- Kiếm của người tuy sắc bén dù có chặt đứt được xiềng xích ở chân tay lão nhưng còn ba trăm hai mươi bốn yếu huyết ở trên người lão đều bị ác đạo sĩ dùng kim độc đóng sâu vào, không những công lực bị kiềm chế hết và những mũi kim đó ra xong, chất độc ở trong người lâm nguy liền, lão sẽ toi mạng tức thì.

Ông già lên tiếng nói sau lại thở dài đỡ lời:

- Lương thí chủ hà tất phải nói những lời nản chí ấy như thế làm cho tiểu thí chủ có hảo ý như vậy thử để tiểu thí chủ chặt xiềng xích cho chúng ta đã.

Ông già họ Lương lớn tiếng nói:

- Những lời nói của lão vừa rồi đều là thật cả.

- Tính nết của Lương thí chủ vẫn không thay đổi, bần đạo không sao trợ giúp được.

Ông già đó nói xong, quay đầu nói với Lạc Dương tiếp:

- Tiểu thí chủ hãy cho bần đạo biết tại sao lại vào tới lòng núi Thiên Trụ Phong này trước đã.

Lạc Dương đáp:

- Tiểu bối bị người chưởng môn của phái Võ Đang dụ vào đây, giam ở trong ngục thất, may nhờ có bảo kiếm mới phá nổi thạch thất đó mà ra, nhưng vì không biết đường nên mới đi lầm tới đây.

Ông già ấy nghe thấy Lạc Dương nói như vậy ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Có phải người chưởng môn của phái Võ Đang không? Tên phản đồ ấy tại sao không giết thí chủ mà lại giam cầm ở trong thạch thất như vậy? Bần đạo biết y nhiều lắm, y không giết hại thí chủ chắc bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì đây.

Nghe lời nói của ông già đó Lạc Dương đoán chắc ông ta cũng là người của phái Võ Đang cho nên chàng rất ngạc nhiên và hỏi tiếp:

- Nghe lời của lão tiền bối thì hình như lão tiền bối cũng là người bề trên của phái Võ Đang phải không?

Ông già họ Lương cười nhạt và đỡ lời:

- Vị này chính là Lam Tinh Vũ Sĩ người Chưởng môn chính thức của phái Võ Đang đấy.

Lạc Dương nghe nói cả kinh thất sắc.

Lam Tinh Vũ Sĩ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Chuyện của bần đạo để lát nữa bần đạo nói cho tiểu thí chủ hay. Tiểu thí chủ hãy cho bần đạo biết người Chưởng môn phái Võ Đang dụ thí chủ vào trong thạch thất đó hình dáng như thế nào?

Lạc Dương bèn tả hình dáng của đạo sĩ râu đen dài tới bụng cho mọi người nghe.

Lam Tinh Vũ Sĩ lại nói tiếp:

- Tiểu thí chủ mắc hỡm rồi, người ấy không phải là phản đồ, hình dáng khác hẳn tiểu thí chủ vừa kể.

Lạc Dương như bị một roi thật mạnh vào mặt vậy, chàng cứ đứng ngẩn người ra. Lam Tinh Vũ Sĩ lại hỏi tiếp:

- Không hiểu Tinh Phổ tại sao lại giả mạo phản đồ như thế? Chẳng hay tiểu thí chủ đến núi Võ Đang làm gì?

- Tại hạ đến tìm Vạn Đăng Long, kẻ thù đã giết hại cha mẹ của tại hạ.

Lam Tinh Vũ Sĩ lớn tiếng nói:

- Thế thì phải rồi, Vạn Đăng Long tức là phản đồ, tại sao y tránh mặt tiểu thí chủ và sai Tinh Phổ giả mạo chuồng môn như thế? Bần đạo thắc mắc vô cùng.

Lạc Dương kinh hãi vô cùng, không ngờ Vạn Đăng Long lại là kẻ đã chiếm đoạt được ngôi báu chuồng môn và cũng là phản đồ của phái Võ Đang, nên chàng đứng ngăn người ra. Một lát sau chàng mới sực nghĩ bữa nọ Mạn Nhân sư thái có cho mình hay người chuồng môn mới nhậm chức cũng họ Vạn, đáng lẽ ta phải nhớ kỹ đến khi gặp kẻ mạo nhận, ta phải ta tay rất nhanh kiểm chế lấy y thì không còn bị trúng kế mà bị giam giữ như thế này nữa.

Bỗng nghe thấy Lam Tinh Vũ Sĩ khê quát bảo mọi người rằng:

- Có người tới đây, tiểu thí chủ mau bỏ kiếm vào bao, núp ở trong đạo bào của bần đạo đi.

Lạc Dương nghe nói cả kinh trong lòng không muốn nhưng sợ vì mình mà Lam Tinh Vũ Sĩ các người bị chết lây. Nên chàng đành phải tháo kiếm vào bao, vội chạy lại vén đạo bào của Vũ Sĩ lên ẩn núp ở bên trong nhìn qua khe áo ngó xem bên ngoài. Chàng thấy ngoài phòng có một chút ánh sáng xuất hiện, dưới ánh sáng đèn đó có một đạo sĩ mặt dài người gầy, mũi kết, môi mỏng, đôi ngươi lóng lánh có thần, nhưng chỉ trông thấy bề ngoài của y rất kinh khủng. Đạo sĩ đó tay cầm một ngọn đèn dài, tay kia xách hai cái ấm đồng lớn với bộ mặt lạnh lùng liếc mọi người một cái rồi cười nhạt hỏi:

- Có ai vào đây không? Tại sao cánh cửa này lại mở ra như thế?

Ông già họ Lương cũng cười nhạt đáp:

- Chắc đầu lâu của ngươi không mọc ở trên cổ mà mọc ở dưới đũng quần cũng nên, lần trước ngươi đi ra quên đóng cửa mà lại cứ nghi thần nghi quỷ như vậy.

Đạo sĩ gầy gò mặt dài ấy nghe nói cả giận để đèn và ấm xuống đất tung mình nhảy lại giơ tay lên tát ông già họ Lương một cái mồm thì mắng chửi:

- Có phải ngươi chán đời rồi phải không? Nếu còn lên tiếng nữa ta sẽ cho nếm thêm mùi khổ liên.

Ông già họ Lương bị đánh đến máu tươi rỉ ra ở hai bên mép mà chỉ tức giận nhìn đối phương thôi chứ không dám nói tiếp nữa. Đạo nhân ấy thấy vậy cười nhạt và nói tiếp:

- Nếu người chuồng môn mới quên tình thầy trò mà mỗi ngày không đem cháo, nước ba bữa vào cho các ngươi ăn thì không biết giờ xương của các ngươi đã mủn ra rồi cũng nên.

Lạc Dương tức giận vô cùng chỉ muốn nhảy ra đâm chết lão đạo sĩ gầy gò mặt dài này ngay tại chỗ. Nhưng sau chàng nghĩ lại nếu không nhẫn nại thì sẽ hỏng hết đại sự, nên chàng phải cố nén lửa giận.

Đạo sĩ gầy gò mặt dài ấy cười khinh mấy tiếng rồi cầm hai cái ấm đồng kia lên quát tiếp:

- Người nào người nấy mở mồm ra, mỗi người chỉ được ba ngụm cháo và uống ba ngụm nước thôi.

Những người bị giam giữ ở trong phòng đều há mồm để cho đạo sĩ ấy rót ba lần cháo nóng hổi và ba lần nước lạnh cho. Khi cho mọi người ăn uống xong đạo sĩ ấy lại cười giọng đều cáng mấy tiếng rồi mới cầm đèn đi ra, cửa phòng lại từ từ đóng lại.

Ông già họ Lương liền lớn tiếng mắng chửi đạo sĩ Lam Tinh cứ bắt lão phu chịu nhục như thế này mãi lão phu chịu đựng không nổi đâu.

Lạc Dương chui ra, Lam Tinh Vũ Sĩ mỉm cười đỡ lời:

- Đã thấy ánh nắng xuất hiện, chúng ta đã sắp thoát khỏi tù tội này đến nơi, đến giờ phút này mà Lương thí chủ còn không chịu đựng được thêm chốc lát hay sao?

Ông già họ Lương ngạc nhiên hỏi:

- Đạo sĩ nói gì thế? Đạo sĩ đang nằm mơ hay sao?

Lam Tinh Vũ Sĩ nhìn Lạc Dương và nói tiếp;

- Chính tiểu thí chủ này là người sẽ giúp chúng ta thoát khỏi nơi đây.

Ông già họ Lương cười nhạt nói tiếp:

- Nằm mơ!

Lam Tinh Vũ Sĩ không trả lời y nữa, liền nhìn Lạc Dương và nói:

- Tiểu thí chủ có thể thoát khỏi lao tù như vậy chắc thế nào cũng là môn hạ của danh túc trong võ lâm. Vừa rồi bản đạo đã nhận kỹ rồi, với sức của một mình thí chủ chắc khó mà thành được đại sự, nhưng tiểu thí chủ ra khỏi núi này triệu tập các tay cao thủ trong võ lâm đến đây cứu bản đạo với mọi người ra khỏi chốn nguy hiểm thì thế nào cũng thành công. Nhưng ba trăm hai mươi bốn nơi yếu huyệt của bản đạo và các người bị chúng dùng đinh độc đóng như vậy, chưa chắc đã có người có đủ tài rút những đinh đó cho bản đạo với các vị đây, nhưng cứ biết ra khỏi nơi đây đã hãy tính nước cờ sau.

Lạc Dương đáp:

- Có phải lão tiên bối với quý vị bị Vạn Đăng Long bắt giữ như vậy là vì lúc đầu không ngờ tên phản đồ ấy lại có dã tâm cướp đoạt ngôi chưởng môn đây không?

Lam Tinh Vũ Sĩ rầu rĩ cười một tiếng rồi đáp:

- Phải, những người bị giam giữ ở trong thạch thất này, chỉ có một mình Ngọc Sơn Vân Tử Lương Hằng Phó thí chủ là người ngoài thôi, còn đều là những bề trên của bốn sơn Võ Đăng Tam Lão và sư đệ của bần đạo là Hoàng Tinh Vũ Sĩ nữa.

Lạc Dương nghe nói giật mình nghĩ thầm: "Lão tặc Vạn Đăng Long lại ác độc và lợi hại đến như có thể bắt được hết các yếu nhân của phái Võ Đăng như vậy, lại có thể một tay che lấp tai mắt của thiên hạ nữa. Đủ thấy y khôn ngoan xảo trá thế nào."

Bồng có một giọng khàn khàn lên tiếng nói:

- Vừa rồi bần đạo thấy thân pháp của tiểu thí chủ rất tinh xảo thật hiếm thấy trong võ lâm, dám hỏi quý tính danh của tiểu thí chủ là gì? Lai lịch ra sao có thể cho bần đạo và các người biết hay không?

Lạc Dương cung kính đáp:

- Không dám, tiểu bối là Lạc Dương, gia sư là Tạ Vân Nhạc.

Chàng chưa nói dứt, thì mọi người đều đồng thanh kêu ủa một tiếng rồi cùng trở mắt lên nhìn thẳng vào mặt chàng.

Lão đạo sĩ có giọng khàn khàn lại nói tiếp:

- Thảo nào Lam Tinh sư đệ đoán không sai, chúng ta sẽ có hy vọng ra khỏi được nơi đây là nhờ ở Lạc thiếu hiệp này. Năm xưa Bắc Minh Tam Ma đến bốn sơn quấy rối, nếu không được Tạ đại hiệp ra tay trợ giúp cho thì bốn sơn đã bị ba tên ma ấy phá hủy rồi, ơn đức đó bốn phái vẫn chưa có dịp để cảm ơn Tạ đại hiệp, cho nên đến giờ bần đạo và các người hãy còn áy náy trong lòng.

Nghe giọng nói biết ông già đó là một trong Võ Đăng Tam Lão rồi. Lạc Dương vội tiến tới vái lạy và gọi:

- Lão tiên bối.

Ông già ấy vội đáp:

- Mời tiểu thí chủ đứng dậy, hiền sư đồ đệ đều là đại ân của phái Võ Đăng này sao lại còn dùng đại lễ mà chào bần đạo như thế? Bần đạo đâu dám nhận.

Lạc Dương đứng dậy lớn tiếng nói:

- Tiểu bối tự tin có đủ tài cứu các vị tiền bối ra khỏi nơi đây vì tiểu bối nhận thấy có đủ tài rút được những đinh độc đó cho quý vị. Quý vị cứ để cho tiểu bối thử xem.

Lam Tinh Vũ Sĩ đáp:

- Bần đạo nghe nói lệnh sư tài hoa cái thế từ lâu, không những võ công cao siêu khôn lường mà cả y lý cũng tinh thâm. Như vậy bần đạo đâu không dám tin Lạc thiếu hiệp là không đủ tài rút những mũi đinh đó ra cho bần đạo và các người. Nhưng bần đạo và các người bị giam giữ đã ba năm rồi, nguyên khí đã hao tổn rất nhiều, dù tiểu thí chủ có rút được những đinh độc đó ra, chúng tôi cũng phải nằm nghỉ năm bữa nửa tháng mới có thể đi lại được. Như vậy có phải là lòng nhân đức thiếu hiệp sẽ mất công toi không? Tên phản đồ đưa nước cháo hôi này sắp trở lại. Thiếu hiệp thừa thế lên ra ngoài phòng đợi chờ y đi ra, thiếu hiệp rón rén đi theo sau thì sẽ ra khỏi được chốn nguy hiểm này liền, nhưng có một việc này cần nhất là thiếu hiệp chớ nên nói cho ai hay đã gặp bần đạo và các người.

Lạc Dương đáp:

- Tiểu bối xin tuân lệnh.

Lam Tinh Vũ Sĩ lại nói tiếp:

- Bây giờ thì hãy còn nhiều thì giờ lắm, chi bằng thiếu hiệp ngồi đây chuyện trò một hồi đã, bần đạo vẫn không nghĩ ra nguyên nhân tại sao mà phản đồ Vạn Đăng Long lại không chịu gặp thiếu hiệp, hay là y đi vắng mới ra lệnh cho Tinh Phổ dụ bắt thiếu hiệp giam giữ ở đó để đợi y về sẽ xử trí sau. Hoặc là y biết lai lịch và sự phụ của thiếu hiệp nên y hoảng sợ mới không dám làm gì thiếu hiệp cũng nên. Thiếu hiệp hãy cho bần đạo biết tình hình của Võ Đang gần đây như thế nào?

Lạc Dương ngồi xếp bằng tròn ngẫm nghĩ giây lát rồi kể hết mọi sự cho những người đó nghe.

oOo

Ở trên bờ sông Trường Giang vào chỗ giáp giới nam bắc thường có sóng gió luôn luôn rất là hiểm nghèo và bãi đất trống ở trên bờ sông nơi đó ngày nào cũng có thấy xác của các nhân vật giang hồ vút ngọn ngang. Xác nào cũng bị băm nhừ nát trông rất thảm khốc, tin này đã làm cho võ lâm cả nam lẫn bắc đều kinh hoàng hết sức.

Thân Phùng Xuân đang đứng suy nghĩ ở trên sân trong một căn nhà lớn tại thị trấn Hà Khẩu, y nhìn lên trời một hồi lâu, mặt mày cau có hình như đang suy nghĩ một vấn đề gì nan giải vậy.

Bỗng có một thiếu nữ ở trong nhà bước ra đang đi ở trên hành lang. Phùng Xuân thấy thiếu nữ đó ra vội gọi:

- Mai Nhi.

Mai Nhi ngừng bước lại hỏi:

- Thân đại thúc muốn dặn bảo điều gì thế?

Phùng Xuân ho một tiếng rồi nói tiếp:

- Lan cô nương đã bớt nóng lòng sốt ruột chưa?

- Bớt sao được, vì đã hay tung tích của Lạc công tử đâu, hai ngày hôm nay cô ta lại càng cau có thêm là khác. Cũng vì vậy mà các nhân vật của Tam Nguyên Bang mới bị cô nương đánh chết luôn luôn và thủ đoạn của cô nương ác độc lắm. Tỳ nữ chỉ lo cứ thế này mãi không biết sẽ ra sao?

- Mai Nhi, con vào khuyên Lan cô nương bảo Lạc thiếu hiệp thế nào cũng về tới, vì tướng của thiếu hiệp phúc đức như thế không khi nào lại chết non chết yếu đâu. Sao Lan cô nương lại không nghĩ tới điểm đó.

- Cô ấy khó tính lắm, Thân đại hiệp không phải là không biết, đến Quan lão gia còn chẳng khuyên được huống hồ chúng con. Bây giờ chỉ có Lạc công tử về tới thì mới khuyên nổi thôi.

Phùng Xuân thở dài một tiếng thì bỗng trong nhà có tiếng nói thỏ thẻ vọng ra:

- Mai Nhi, sao mi lại nói tới ta như thế?

Mai Nhi hoảng sợ đến biến sắc mặt vội đáp:

- Thị nữ đâu dám.

Nói xong nàng nháy mắt ra hiệu cho Phùng Xuân. Hiểu ý ngay, Phùng Xuân liền ho một tiếng rồi vừa cười vừa nói:

- Lan cô nương lo sầu như vậy rất hại đến sức khỏe, nếu cô vui lòng để lão vào kể chuyện cổ tích cho cô nghe.

Thấy trong nhà không có tiếng trả lời nữa, Phùng Xuân nhìn Mai Nhi mỉm cười tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lúc ấy đột nhiên bên ngoài có tiếng chân người đi nhộn nhịp tiếp theo đó Trần Bách Thành đã vội vã đi vào, vừa đi vừa nói:

- Thân lão sư có tin tức Lạc thiếu hiệp rồi.

Phùng Xuân và Mai Nhi nghe nói mừng rỡ vô cùng, đồng thanh hỏi:

- Có thật không?

Tố Lan nhanh như điện chớp chạy ra, hai mắt hãy còn sung húp hiển nhiên nàng vừa mới khóc xong nhưng lúc này vẻ mặt của nàng đã tươi như hoa nở. Bách Thành vào đến trong sân, Tố Lan đã vội lên hỏi:

- Trần đại hiệp, tin ấy thật hay là dối?

Bách Thành lớn tiếng cười và đáp:

- Có bằng cứ hẳn hoi, giả dối sao được.

Tố Lan lại hỏi tiếp:

- Thế hiện giờ y ở đâu?

Bách Thành giả bộ không hiểu vội hỏi lại:

- Lan cô nương hỏi ai thế?

Tố Lan mặt đỏ bừng nũng nịu nói tiếp:

- Trần đại hiệp chỉ được cái...

Bách Thành cười ha hả nói tiếp:

- Vừa rồi Trần mỗ với mình đệ ba người đã tìm thấy một cái xác chết, đó chính là Lại Đăng Khôi người của Tuyết Liên Giáo.

Tố Lan nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ:

- Đúng chàng ta giết chết Lại Đăng Khôi chứ không sai. Vì tên ấy là kẻ đại thù của chàng, chàng hỏi y xong rồi giết luôn để diệt tích phải không?

Bách Thành gật đầu đáp:

- Trần mỗ cũng đoán như vậy.

- Nhưng còn Dương đệ của đại hiệp hiện giờ ở đâu?

- Sao Lan cô nương nóng nảy thế? Hãy nghe Trần mỗ nói nốt đã, sau khi phát giác được xác Lại Đăng Khôi rồi Trần mỗ với ba người mình đệ liền vào một ngôi tiểu miếu ở bên

cạnh bờ sông nghỉ ngơi, nhân lúc đó Trần mỗ mới nghĩ đến Lạc thiếu hiệp để xem Lạc thiếu hiệp đi đâu. Trần mỗ cũng đoán chắc thiếu hiệp hỏi Lại Đăng Khôi hay biết tung tích của kẻ thù xong, nóng lòng như thiêu liền đi kiếm kẻ thù ngay, quên cả trở về nói cho Lan cô nương hay nữa. Trần mỗ với ba người mình đệ thương lượng xong liền nghĩ cách để đi tìm tung tích của thiếu hiệp. Trong lúc đang đàm luận thì bỗng có một đôi nam thiếu niên anh tuấn lạ thường ở trong bóng tối xuất hiện, họ tự nhận là Đông Phương Ngọc Côn với Hồng Phong Nương Tử của phái Nga Mi. Hai người đó là một đôi vợ chồng. Ngọc Côn hỏi chúng tôi đang đàm luận Lạc Dương đó có phải là cao túc của Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc không? Y còn nói y là bạn thân của thiếu hiệp bảo chúng tôi đừng nghi ngờ gì hết. Trần mỗ liền trả lời cho y hay thiếu hiệp chính là cao túc của Tạ đại hiệp thực. Đông Phương Ngọc Côn liền nói tiếp: "Hôm qua Lạc Dương đang ở trên núi Võ Đang dò thăm tung tích của kẻ thù, hai bên chỉ vì một lời nói không hợp ý nhau mà xung đột nhau ngay, lúc ấy sư phụ của y là Mạn Nhân sư thái vừa có mặt đó liền đứng ra khuyên giải và có hẹn với Lạc thiếu hiệp ba ngày sau sẽ tới Võ Đang vì lúc ấy người chưởng môn mới tọa quan xong. Ngọc Côn còn nói thiếu hiệp thế nào cũng y hẹn lên núi Võ Đang, như Mạn Nhân sư thái người Chưởng môn của phái Võ Đang đa mưu túc trí và giáo hoạt lắm, khuyên thiếu hiệp phải cẩn trọng mới được nhưng lúc ấy bà ta thế nào cũng ngấm ngầm trợ giúp." Y thấy chúng tôi đàm luận chuyện của thiếu hiệp nên y mới hiện thân ra cho chúng tôi hay tin đó. Vậy bây giờ chúng ta muốn kiếm thiếu hiệp thì phải đi ngay mới được.

Sợ Lạc Dương bị nguy hiểm Tố Lan thúc giục mọi người lên đường đi Võ Đang ngay.

oOo

Mặt trời đã bắt đầu lặn, gió núi càng thổi càng lạnh, trên núi Võ Đang tiếng chuông ở trong La cung điện kêu nhộn nhịp. Một ông già cao lớn đi cùng với Tố Lan mấy người đứng đối diện với mấy chục đạo sĩ, ông già giận dữ quát bảo bọn đạo sĩ rằng:

- Nếu các ngươi không giao thiếu niên bái sơn ra đây thì dù có xuất động hết đạo chúng của phái Võ Đang cũng chỉ dẫn thân vào chỗ chết thôi chứ không cản trở nổi chúng ta đâu.

Tố Lan dùng một cái khăn sa trắng che mặt nhưng vẫn còn trông thấy mặt nàng lộ sát khí.

Một người đạo sĩ trung niên tay cầm kiếm cười nhạt đáp:

- Quả thật bản đạo không hay biết gì hết, dù có biết chuyện đi chẳng nữa thì chủ cứ dùng thái độ này bắt ép thì phái Võ Đang không bao giờ để cho những kẻ nông cuồng như thế lên trên núi đâu...

Quan Bằng Cách không chờ đạo sĩ nọ nói dứt đã quát lớn một tiếng giờ hữu chưởng lên tấn công luôn. Đạo sĩ trung niên cũng múa kiếm chống đỡ liền.

Đạo sĩ ấy thấy Bằng Cách ra tay rất tầm thường liền tỏ vẻ khinh địch. Ngờ đâu chưởng của lão hiệp trông rất tầm thường nhưng thật sự bên trong rất tinh kỳ, thế võ vừa tấn công ra tuy chậm chạp nhưng càng ngày càng nhanh thêm, chỉ thấy Bằng Cách bỗng xoay tay một cái chớp luôn thân kiếm, kiếm của đối phương bị gãy làm mấy mảnh liền.

Bằng Cách cười một tiếng thật lớn bàn tay phải đã đi vào ngực của đạo sĩ kia, những sắt vụn của thanh kiếm gãy đó đều đâm cả vào trong người của đạo sĩ ấy mặt biến sắc mồm rú lên một tiếng thảm khốc, máu tươi phun ra như mưa ngã ngựa người về phía sau chết tốt.

Các đạo sĩ khác thấy vậy cả giận liền cùng nhau sẵn số xông lại, Tố Lan thấy thế cười nhạt một tiếng giờ tay lên tung một cái, mười mấy đạo sĩ chỉ kêu được một tiếng hự thôi đều ngã lăn ra đất, các đạo sĩ ở phía sau thấy vậy đều hoảng sợ liền rủ nhau quay mình chạy về phía Thiên Trụ Phong.

Bách Thành thấy vậy liền nói:

- Phía chúng đang đào tẩu chính là nơi trọng địa của người chưởng môn tu luyện đây, chém giết nhiều như vậy vô ích, chi bằng chúng ta nên tới đó gặp hẳn người chưởng môn nói chuyện thì hơn.

Lời nói của Bách Thành đã tỏ ra bất mãn sự giết chóc bừa bãi của Tố Lan như thế.

Tố Lan là người rất thông minh sao lại không hiểu, liền nói giọng khàn khàn rằng:

- Trần lão sư nhân đức quá, lão sư không giết chúng, chúng cũng không buông tha đâu. Phải biết phái Võ Đang bây giờ có phải là phái Võ Đang ngày xưa đâu, kẻ gian nhiều hơn người ngay.

Bách Thành ngạc nhiên nghĩ thầm: "Cô nương này nói cũng có lý, năm xưa Tạ đại hiệp có ơn với phái Võ Đang đáng nhẽ phái này phải trả ơn môn đồ của Tạ đại hiệp mới phải. Nhưng nghe lời nói của Đông Phương Ngọc Côn thì hình như phái Võ Đang đang bị tai biến rất lớn? Chẳng lẽ người chưởng môn mới của Võ Đang đây lại là một tên tướng cướp giả bộ xin nhập môn phái này rồi thừa cơ chiếm chức chưởng môn chẳng?"

Y vốn là người thông minh nghĩ như vậy tự tin sự ước đoán của mình không sai vội đáp:

- Lời nói của cô nương rất có lý, chúng ta không nên chậm trễ nữa mau đuổi theo lên Quỳnh Đài quan đi.

Mười mấy người nhanh như điện chớp nhảy thẳng lên trên đỉnh núi cao chót vót, khi mọi người lên tới bãi đất trống quanh Quỳnh Đài đã thấy các đạo sĩ bày thành một chiến trận đông như kiến cỏ. Bằng Cách quay đầu lại cười ha hả nói:

- Thật là may mắn cho lão phu xưa nay nghe nói Tam Nguyên Kiếm Trận của phái Võ Đang lợi hại lắm. Ngày hôm nay lão phu có duyên được đích thân thử thách thật là khoái chí vô cùng.

Các đạo sĩ của Võ Đang không nói năng gì cả liền xông lại bao vây mấy người vào giữa, mũi kiếm của họ đều chĩa vào ngang ngực của mọi người trông như muôn bông hoa bạc lấp lánh và sáng quắc thật là đẹp mắt.

Tố Lan, Mai Nhi, Bình Nhi, Phụng Nhi. Bốn nàng đột nhiên quát lớn một tiếng tám chiếc tay liền giơ lên trên mặt một cái, các đạo sĩ của phái Võ Đang đã có mấy chục người té lăn ra đất, nên họ loạn xạ kêu la om sòm liền.

Dưới ánh sáng trăng, những xác chết của các đạo sĩ nằm ở trên mặt đất đó chỉ trong chốc lát đã hóa thành một đồng nước vàng liền. Trong bọn đạo sĩ còn sống sót bỗng có một người lên tiếng:

- Vô Lượng Thọ Phật, ám khí độc thật, nhưng độc đến đâu cũng có lúc sử dụng hết. Kiếm trận của bản đạo phát động một cái thì các người tan xương nát thịt ngay.

Bách Thành lớn tiếng đáp:

- Nếu quý phái trao trả thiếu niên lên bái sơn ngày nọ thì chúng tôi ngừng tay ngay.

Trong bọn đạo sĩ có một đạo sĩ bước ra cười nhạt hỏi:

- Thế còn bao nhiêu môn đồ của bốn sơn chết như vậy thì tính sao?

Bách Thành trả lời tiếp:

- Quý phái cứ hãy thả thiếu niên kia ra trước rồi chúng ta nói chuyện về vấn đề này sau cũng không muộn.

- Ngày nọ thiếu niên ấy có tới đây định xông lên trên núi nhưng không xông lên được, từ hôm đó đến giờ y có quay trở lại nữa đâu? Sao các người lại vu oan giá họa như thế? Phái Võ Đang này có sợ gì ai đâu mà không dám nhận?

- Chẳng lẽ chúng tôi cũng là người nhát gan hay sao? Tại sao Chuồng môn của quý phái không ra đây nói chuyện. Như vậy đủ thấy quý phái có giữ thiếu niên đó thật nên chuồng môn của quý phái mới gượng mặt mà không dám ra tiếp chuyện như thế.

Phía bên trái ở trên một mỏm núi nhô ra bỗng có một tiếng cười nhạt, sau tiếng cười ấy liền có mười mấy cái bóng người nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất.

Bách Thành đưa mắt nhìn về phía đó thấy một đạo nhân ăn mặc rất lịch sự. Mất hổ mũi sư tử râu dài tới rốn, đôi ngươi lông lánh có thần trông rất oai nghi. Theo sau đạo sĩ đó có một ni cô và một hòa thượng. Bách Thành biết hai người đó là Mạn Nhân sư thái, sư phụ của Đông Phương Ngọc Côn với Tử Trúc đại sư. Trong bọn đạo sĩ bỗng có một đạo sĩ tiến tới trước mặt đạo sĩ mất hổ mũi sư tử kia thưa một hồi. Đạo sĩ đó liền cau mày lại giận dữ nói:

- Bốn tọa từ khi tiếp nhiệm Chuồng môn của phái Võ Đang đến giờ nghiêm cấm môn hạ ở trên núi thanh tu không được xuống núi can dự thị phi của giang hồ và cũng không vô cớ kết thù kết oán với ai hết. Các người vô cớ đến đây định xông vào trong núi và còn giết bấy nhiêu đệ tử của bốn phái như vậy là nghĩa lý gì?

Bách Thành mỉm cười đáp:

- Chúng tôi chỉ yêu cầu quý phái buông tha thiếu niên kia ra thôi chứ không có lý do gì khác nữa.

Người Chuồng môn của phái Võ Đang ngẩn người rồi đáp:

- Bốn ngày trước bốn tọa đang tọa quan quả có một thiếu niên lên núi tầm thù thật, y cứ đòi gặp Tĩnh Minh sư huynh...

Nói tới đó y đưa mắt nhìn Mạn Nhân sư thái với Tử Trúc đại sư rồi nói tiếp:

- Sau nhờ có Mạn Nhân thần ni với Tử Trúc cao tăng của phái Nga Mi khuyên giải. Thiếu niên nọ đã tuyên bố ba ngày sau thế nào cũng trở lại để gặp bốn tọa. Khi bốn tọa khai quan hay tin đó liền bảo các môn hạ đợi thiếu niên kia quay trở lại là tiếp rước một cách lễ phép ngay. Nhưng tiếc thay ngày hôm đó tới nay chưa thấy thiếu niên đó giáng lâm nữa. Xin quý vị thí chủ đừng nghe lời đồn đại hão nên mới tưởng lầm bốn sơn đã giam giữ thiếu niên đó cho nên mới nổi giận phải không?

Bách Thành cười nhạt một tiếng trả lời tiếp:

- Biết đâu người chưởng môn lại chả thoái thác như vậy? Lão đệ đó của mỡ không bao giờ sai lời hứa hết và đã hứa với quý bang thì chàng ta thế nào cũng quay trở lại.

Người Chưởng môn của phái Võ Đang nghiêm nét mặt trả lời:

- Khi khai quan song bản đạo suốt ngày tiếp Mạn Nhân thần ni với Tử Trúc cao tăng, chúng tôi ba người không rời nhau nửa bước, nếu thiếu niên nọ quả có lên đây thật sao bản đạo không thấy môn hạ truyền báo. Bốn tọa có phải là nhút nhát đâu. Nếu các bạn không tin thì cứ hỏi Mạn Nhân thần ni với Tử Trúc cao tăng thì sẽ biết lời của bản đạo có đúng sự thực không.

Mạn Nhân thần ni cũng đang hoài nghi tại sao không thấy Lạc Dương quay trở lại, chắc đã gặp phải việc gì rắc rối nên chưa lên tới nơi, bây giờ Thần Ni lại nghe tiếng thấy người chưởng môn của phái Võ Đang nói như vậy liền chấp tay lại chào và trả lời cho Bách Thành hay rằng:

- Người Chưởng môn của phái Võ Đang không nói dối đâu, lão ni xin làm chứng mong vị thí chủ này tin lời nói đó đi.

Bách Thành ngạc nhiên, Tố Lan và mấy nàng kia cũng đều ngẩn người ra nhìn nhau. Bỗng có một cái bóng đen ở trên cao phi thân xuống. Mọi người định thần nhìn kỹ mới hay người đó chính là Lạc Dương.

Lạc Dương vừa xuất hiện đã chỉ tay vào mặt người Chưởng môn giận dữ quát mắng:

- Lão tặc, mi sai người giả mạo chưởng môn dụ thiếu gia vào trong lòng núi giam giữ ở trong thạch thất bốn bên vách núi đều làm gang thép nhưng trời bất dung gian tiểu gia vẫn ra đây được.

Nói tới đó chàng sầm nét mặt lại lớn tiếng quát mắng tiếp:

- Vạn Đăng Long, mi trả tính mạng của cha mẹ ta lại đây.

Nói xong chàng múa chưởng như vũ bão tấn công luôn. Người chưởng môn của phái Võ Đang cũng biến sắc mặt cũng giơ song chưởng lên chống đỡ. Chưởng lực của hai người va chạm nhau rất mạnh. Đăng Long thừa thế nhảy luôn lên trên cao mồm thì quát lớn:

- Thần ni, cao tăng quý phái đã kết liên với bốn sơn thì mau ra tay chống cự kẻ địch diệt trừ bọn cuồng đồ này đi.

Mạn Nhân sư thái với Tử Trúc đại sư liền múa chưởng xông lại tấn công Lạc Dương ngay.

Lạc Dương thấy Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư xăm xăm tấn công tới liền ngăn người ra nghĩ thầm: "Tại sao hai người này lại giúp kẻ ác tặc Vạn Đăng Long như thế?"

Nghĩ đoạn chàng liền múa song chưởng tấn công sang hai bên, thấy cánh tay hơi rung động. Mạn Nhân sư thái liền cười nhạt một tiếng múa chưởng tấn công các yếu huyệt của Lạc Dương mồm thì nói:

- Tỷ Trúc sư huynh chỉ một mình sư muội cũng đủ đối phó rồi. Sư huynh nên sang giúp đỡ các đạo chúng của phái Võ Đang đi.

Đại sư hiểu ý ngay liền quay mình trông lại phái bọn Bách Thành các người.

Lạc Dương thấy Mạn Nhân sư thái như vậy múa chưởng tấn công luôn, bỗng nghe thấy sư thái khẽ nói:

- Hiền điệt, không nên nóng lòng trả thù tội nếu lão ni không ra tay đối phó với các người thì sẽ mang tội phản môn, vì vậy không muốn vì tư oán mà làm hỏng hết đại cuộc của võ lâm đi.

Nói xong bà ta lại ra tay tấn công vừa nhanh vừa mạnh.

Lạc Dương nghe thấy sư thái nói như vậy vội phi thân đến phía sau Tố Lan.

Bọn đạo sĩ của phái Võ Đang sợ ám khí độc của Tố Lan với bốn nàng kia, nên chúng thấy Tố Lan tiến tới tên nào tên nấy múa kiếm để phòng vệ.

Tỷ Trúc đại sư phi thân tới trước mặt Tố Lan, Bách Thành và các người liền vái chào và nói:

- Các vị thí chủ nên rút lui ngay đi, bằng không bản tăng sẽ phải khai sát giới đây.

Tố Lan cười nhạt đáp:

- Đại sư là người trong cửa Phật đã ra ngoài tam giới không ở trong ngũ hành nữa, tại sao đại sư lại còn nóng nảy như vậy và định ra tay giúp sức cho bọn giặc như thế?

Tỷ Trúc đại sư trầm giọng đáp:

- Nữ thí chủ giết chóc những kẻ vô tội như vậy bắt buộc bản tăng phải dùng sát mà ngăn cản sát.

Tố Lan liền múa chưởng xông lại tấn công thì bỗng nghe thấy Lạc Dương quát bảo:

- Chị Lan ngừng tay lại.

Tố Lan vội thân bay về phía sau Lạc Dương tới gần khẽ bảo:

- Chị Lan hôm nay tiểu đệ may mắn không bị thương gì hết, kẻ quân tử thù ba năm trả cũng không muộn, chúng ta hãy mau mau rút xuống núi trước.

Mọi người nghe thấy có tiếng kêu ùm thật lớn vội quay đầu lại nhìn thì thấy Bằng Cách đã đấu chưởng với Vạn Đăng Long cả hai người đều bắn ra ngoài xa hơn trượng.

Lạc Dương vội chạy lại múa chưởng tấn công Đăng Long không ngờ sư thái với Tỷ Trúc đại sư đã song song nhảy tới tấn công mồm thì đồng thanh nói:

- Tiểu thí chủ nếu có dịp tha thứ thì nên buông tay tha thứ cho người đi.

Hai người vừa nói dứt thì chưởng lực của cả hai đã vừa kịp đỡ chưởng lực của Lạc Dương.

Lạc Dương thấy vậy vội lùi về phía sau hai bước quay mình về phía sau nói:

- Quan lão gia, chúng ta đi thôi!

Bằng Cách đáp:

- Cũng được!

Mười mấy người liền xuống khỏi Thiên Trụ Phong và chạy vào trong sơn cốc âm thầm mất dạng.

Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư chờ Lạc Dương đi khỏi trong lòng than thầm.

Vạn Đăng Long đứng yên một chỗ mặt lộ vẻ oán độc.

Gió trời thổi lồng lộng trên núi Võ Đang trở lại bình tĩnh như trước. Mặt trăng cũng từ từ thẳng lên dưới ánh sáng lơ mơ tiếng chuông ở trong quan lại vang động liên tiếp...

- o O o -